

Библейски напеви

(Опус 2454-2480)

Стефан К. Робев

Когато бе му поверен светът
Бог бе почти изцяло безтелесен,
Сред Нищото се носеше без път
Във мисли за величие унесен.

А близо до безплатното сърце
Завито в незапочналото Време
Се криеше невидимо зрънце,
Кое то бе на бъдещето семе.

Започна Времето с огромен взрив,
Вселената напираше навънка
И Бог желаше да е щастлив,
Но тъмнината се оказа спънка.

И каза Той “Да бъде светлина!”
Така изгря фотонната вълна.

2455.

Привлече ангелите светлината,
Но като духове без телеса
Със Бога да споделят самотата
Във пресните все още небеса.

Бе неудобно да си безтегловен
Сред пълния със кванти небосклон,
Но ангел млад, едва шейсетвековен,
Извика “Нужен ни е Хигс-бозон!”

“И аз това си го помислех точно”
Се плесна Бог по липсващия врат
И без да ще превърна се задочно
Във първия научен плагиат.

Със масата процесът продължи –
Вселената започна да тежи.

2456.

Лъчи с елементарните частици
Препускаха навред и там, и тук,
Но Бог постави всички във редици
И сътвори посоки север-юг.

А Таблицата ни периодочна
Все още празна бе от край до край
И работа започна титанична
Във още недовършения рай.

Бог се зае най-първо със протона,
Баща на бъдещия водород –
Три кварки залепени с два глюона
И със безсмъртен го дари живот.

За този труд Вселената ни млада
Го надари със първата награда.

2457.

Галактики, слънца, звезди, комети,
Разбягваха се в разни направления,
Слънцата се уреждаха с планети
Съгласно Божето благоволение.

Бог беше изтощен, но и доволен
От хода на огромното строителство
И всеки ангел, кротко богомолен,
Се радваше на Боже покровителство.

А Луцифер оказа се единствен
Със недостойно вражо поведение
И заради характера безчинствен
Бог го изрита без предупреждение.

По-късно за всеобща изненада
Успя да се вреди за шеф на ада.

2458.

Но Бог разбра, че е дошъл момент
Да сътвори научните методи –
“Анализ” и “синтез”, “експеримент”,
За още неродените народи.

Избра си незначителен прашец
В космическа провинция далечна
И там със чувство на голям творец
Захвана се с идеята човечна.

Прашеца кръсти с името Земя,
Дари го с материци и морета,
А после постепенно съумя
Да го снабди с трева и със дървета.

И даже сътвори едно прасе
Високата трева да опасе.

2459.

Прасето не пасе трева обаче,
Но Бог се увенча все пак с победата
И нуждата от бъдещи водачи
Запълни окончателно с говедата.

Така подготви почва за Човека,
За Господ главното предизвикателство,
Планиран в райската библиотека,
Но после станал жертва на предателство.

За Луцифер и тайните агенти
Не се оказа тежко затруднение
Да изкопират всички документи
В неопхраняваното заведение.

За акта “Очовечване” по план
Един часът следобед бе избран.

2460.

Забъркана бе осветена кал
Тъй както е в библейското сказание,
Бог лично бе подробно я опял
Преди след туй да иде на събрание.

Това бе явствен знак за Луцифер
И неговите адски поделения
Да пратят Господ за зелен хайвер
За смях на всекосмичните селения.

В единствения брой на “Райски глас”
Обвиха томовете преиздадени
На Луцифер, от ада вдъхновен,
И в рая на полвин цена продадени.

Разкрито бе деянието мръсно,
Но за поправка беше вече късно.

2461.

Измамен беше първият човек,
Рождението му бе нередовно,
На копелетата живот нелек
Се дава... И това е безусловно.

Жена му, че е рожба на ребро
Чрез метода на клетъчна култура
И мирис на божествено мирó,
Не е наука, а литература.

Сравнително бе бракът им нелош,
Скитосваха из райските градини
Без всяко право на квартирна площ,
Но с право на храна и витамини.

Такъв живот не искаха да водят
И затова решиха да си ходят.

2462.

Бог бе обхванат от божествен бяс
“Чертогът ми не е еврейска хавра!
Омръзна ми да се разправам с вас!
Не сте вий стока, а сте райска гавра!”

Платиха им като прощален знак
Парите без последната им вноска
И ги изхвърлиха през своя праг
В Земя, която беше доста плоска.

Те бяха само двама в този свят,
За комунизъм беше рано още,
Наложи им се в мъки да търпят
Работните неволи дни и нощи.

Освен това те имаха контракт
На Бога дан да плащат пак, и пак.

2463.

И във това критично положение
Родът човешки почна размнижение.

Трудолюбивата красива Ева
Набързо се научи да зачева

И със течението на годините
Гълчава детска ечна из градините

А двамата ѝ синове растяха
И всеки си направи своя стряха,

Но те един на друг басма не цепеха
И затова накрая се изтрепаха,

А Бог следеше своите интереси
И с оглед на това не се намеси,

Остави злобата да се насажда
И все по-рядко взе да се обажда.

2464.

Земята бе широка, плодородна,
Презапасена със естествен тор,
Но хората със алчност безподобна
Имот все още искаха. Позор!

Щом се събраха една рота хора
Се появи явление “Война”
И стана бързо фактор на подбора
Насилието в не една страна.

Родиха се достатъчно евреи
За основаване на свой народ,
За да ги гонят разни дерибей
През къс или през дълъг период.

Но за което става тука реч,
На Хитлер ада още бе далеч.

2465.

Еврейците са племето отрано
С предимство пред останалите хора,
Наричат го сами богоизбрано,
И е на Бог добре дошло при двора.

Мойсей със Бога бе във пряка връзка,
Един на друг си пишеха на плочи,
Чрез него Бог спокойна мъдрост пръска
И Обетована земя му сочи.

А учените и до днес изследват
С тояга как е разделил морето,
По този път успехите напредват
И труд ще публикуват, след което.

Дали е имало такава гледка
За себе си да прави всеки сметка.

2466.

Но странно е - народ богоугоден
Да има най-обемен робски стаж!
За Свободата ли е бил негоден
Или е нямал нужния кураж?

Египет, Вавилон и Рим за дълго
Били са негов страшен господар,
Изглежда тайно Сатаната зъл го
Е увенчавал с робския товар.

И той е трябвало да откупува
На малки части малко Свобода,
Щом е не можел да я извоюва
За себе си и своята родá.

Обичал той, природата, дедите,
Но преди всичко влюбен бил в парите.

2467.

Бог доста вече бе се отчуждил
От дребните проблеми на Земята,
Но въпреки че бе се провалил,
Следеше накъде вървят нещата.

И виждаше в Гомора и Содом
Как се развихрят съдбоносни страсти,
Как Лезбос шества в неговия дом,
Изпълнен с ненаситни педерастии.

Да ги избие със един замах
За него беше извънредно лесно
И те му заплатиха своя грях
Тъй както е от книгите известно.

По-сетне Господ своите деца
Громеше чрез подставени лица.

2468.

Избива враговете си Самсон
Със челюст от умрялото магаре
И тъй спасява Божия закон,
Спасява също своите другари.

Не беше трудно за добрия Бог
Да му даде калашников с пълнител,
Но той пред себе си бе дал оброк
Да бъде само на прогреса зрител.

Той рая си отдавна бе снабдил
С автомобили от последна мода,
Но никога не би си позволил
Да ги дари предсрочно на народа.

Освен това той не една година
Бе затруднен с доставка на бензина.

2469.

След някогашния разрив с Адам
Бог бе натрупал разочарования,
Макар че хора в неговия храм
Изсипваха молитви с обещания.

Държеше Цезар да е Пръв трибун,
А Цезар се превърна във диктатор
На Александър беше опекун
Уж за добро... Той стана император.

Наполеон го просто отврати
С лъжите си за равенство и братство
И бе сменил красивите мечти
С войни, със власт, с разкош и със богатство.

Не виждаше Бог своята вина,
А образа на злия Сатана.

2470.

В ЦеКа на рая бе на дневен ред
Събрание на Райския съвет

Във връзка със единствената точка
Да се даде ли на човек отсрочка

Да спре да върши вече грях след грях,
А пред Всевишния да има страх.

Изказаха се младши херувими,
Изказаха се старши серафими

И всеки каза: “Страстно бих желал
Да присадя на хората морал,

Такъв морал, доброто който брани,
Но аз не зная как това да стане”...

Тогава Бог от святост озарен
Извика им “Разчитайте на мен!”

2471.

Отиде в своята лаборатория
И между протоколните тетрадки
Избра една зелена, взе, разтвори я
И си направи някакви извадки.

Тук беше тайнствената операция
С названието “Бебе в епруветка”,
Планувана за всяка земна нация,
Но чак след хилядната петилетка.

А после с фактор физиологически
Изтиска от божественото семе,
Запази го в нарочен съд магически
И викна Гавраил да го поеме.

“Иди на Онзи свят и разгласи,
Че моят син Земята ще спаси!”

2472.

Най-важният от всичките въпроси,
Които се отправяха към Бог,
Коя жена детето ще износи
Изискваше ответ във кратък срок.

“От теб очаквам инициатива”
Бе казал Бог веднъж на Гавраил,
“На мен като на Бог не ми отива
Да се съветвам със Сатанаил.”

Архангелът се тутакси захвана
С възложения граждански проект,
Момичето присадката прихвана
В очакване на крайния ефект.

Това момиче вече всички ние
Отдавна кръстихме Света Мария.

2473.

Детето се зовеше Бож Син,
Мария честно брачен лист попълни,
Макар по слухове, и не един,
То незаконно щеше да покълне.

И всеки можеше да потвърди
Ако бе непредубеден свидетел,
Че на Исус Христос Бог отреди
Да бъде жрец на всяка добродетел.

Със всичко усвоено от Сократ
Той почна да говори, не да пише,
За Него неприятелят бе брат,
Навеки благославян да е свише.

И ясно беше, че в това столетие
Той не разчиташе на дълголетие.

2474.

Исус бе всъщност редови човек
И никой нямаше да го пощади,
Дългът на Юда беше много лек –
Целуна го и после го предаде.

Бог сам и без подсказване разбра,
Че е направил втора важна грешка,
Че там във Гециманската гора
Бе победен от подлостта човешка.

Прибра обратно своя верен син
И райски губернатор го направи
Като му даде генералски чин
Според тогавашните райски нрави.

А на Земята даже и убит
Остана да живее като мит.

2475.

Исус бе с пълно право да извика
“О, Господи, защо ме изостави?!”
Със сила от велика по-велика
Бе Божи грях сина си да забрави.

Но нищо повече не съобщава
Евангелистът, плюл си във устата,
А може би звезда да осветава
Бог надлече бил е от Земята.

От майка си Исус доби опора
И затова пред нейната икона
До днешно време милиони хора
Очакват да ги пази от закона.

Дали дочакват то е друг въпрос,
Аз там не мисля да навирам нос.

2476.

А Гавраил бе усвоил уроците,
Които Бог му беше преподавал
И сладкодумна група на пророците
Отрано бе за делото събрал.

Един след друг ги пусна в обращение:
“Изпраща Бог Месията Исус!”
И не остана в хората съмнение:
“Очакваме Син Божи Златоуст!”

Но след Исус дойде ред на задачата
Учението да се утвърди,
А за да се реши добре най-паче тя
Бе нужно вярата да победи.

И всички си запретнаха ръкавите
Със цел да облагородяват нравите.

2477.

Но Луцифер от ада наблюдаваше
На Бог трудолюбивия екип
И нови козни срещу Бог създаваше...
Опасен много беше този тип!

Разедини любимото учение,
Разкол във него за да насади...
Кое от християнските течения
Върви в угодните на Бог следи?

Враждуват християните до втръсване
Безспир със Сатаната във съюз
След окончателното си откъсване
От добротата кротка на Исус.

Анабаптисти, католици, православни,
Се увенчаха със победи славни.

2478.

Човекът знае вече без съмнение,
Че рай и ад са важни учреждения,

В живота ролята им е велика,
Те трайно са навлезли и в езика,

Но ако стане дума за сравняване
Над рая адът е с преобладаване –

За Мери казват “Адски е красива”,
А според други “Адски я не бива” –

Тъй райските реклами са изместени
И с адските събратя са заместени

С надждата, че те са претенденти
На Луцифер за бъдещи клиенти...

А може би тук всеки се стреми
Да свърши със grosнайсторско реми.

2479.

И Бог, и Дяволът, се образават
И даже не изпитват притеснение
В човешките списания да ровят
Във търсене на нововъведения.

Те дълго бяха неосведомени
За ДНК и връзката ѝ с гените,
Но после бяха щедро наградени
И заедно приветстваха промените.

Веднага в съответните архиви
Трогателни колекции възникнаха
От ДНК на мъртви и на живи
И чрез това на нуждите откликнаха.

А учени от Онзи свят намират,
Че лесно могат да ги рециклират.

2480.

Различни бяха в рая и във ада;
Те бяха даже противоположни,
Готови да воюват без пошава
С възможни средства и със невъзможни.

Във рая бяха видни имената
Луи Пастьор, Платон, Кюри, Спиноза,
Чиято полза беше всепризната,
А в ада – Калигула, Барбароса...

Човечеството ни е със надежда,
Че първите ще се родят отново
И към това с очакване поглежда...
За вторите съвсем не е готово.

Но Луцифер без всякакво съмнение
Не е съгласен със подобно мнение.